

sygn. akt: I C 579/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Waszczyk

Protokolant: staż. M. Suplewska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) Spółka Akcyjna Oddział w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza na rzecz J. S. od L. S. C. de S. y (...) Spółka Akcyjna Oddział w W.:

1/ kwotę 4.000,00 zł. (cztery tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty

2/ kwotę 400,00 zł. (czterysta złotych) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty:

3/ kwotę 1.217,00 zł. (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. nakazuje pobrać od L. S. C. de S. y (...) Spółka Akcyjna Oddział w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 2.566,43 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów opłaty od pozwu i wynagrodzenia biegłych

Sygn. akt I C 579/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2013 r. skierowanym przeciwko L. D. Towarzystwu (...) Oddział w Polsce, powód J. S., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 4000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 1100 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby, wraz z ustawowymi odsetkami od tych kwot od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu. Pełnomocnik powoda wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego oraz zwolnienie powoda od kosztów sądowych w całości. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wyjaśnił, że dochodzone pozwem roszczenie pozostaje w związku ze szkodą, jakiej powód doznał w następstwie wypadku komunikacyjnego do którego doszło w dniu 28 października 2011 r., skutkującego urazem głowy ze wstrząśnieniem mózgu, krótkotrwałą utratą przytomności, urazem kręgosłupa szyjnego oraz potłuczeniami i obrażeniami ogólnymi. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia, odmówił jednak wypłaty na rzecz powoda jakiegokolwiek świadczenia.

(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2013 r. Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 24)

Pozwany L. S. C. de S. y (...) S.A. działający przez swój Oddział w Polsce, nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie

od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za skutki wypadku, stwierdził jednak, że ze względu na znikomą siłę uderzenia w chwili zderzenia pojazdu, którym podróżował powód z pojazdem którym kierował sprawca wypadku, pozwany wykluczył możliwość powstania jakichkolwiek obrażeń ciała u uczestników zdarzenia.

(odpowiedź na pozew, k. 30-38, pełnomocnictwo, k. 39)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2011 r. w Z. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym poszkodowany został J. S., kierowca pojazdu V. (...) nr rej. (...). Sprawca wypadku A. P., poruszająca się samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym L. S. C. de S. y (...) S.A. Pozwany uznał zasadę swej odpowiedzialności, odmówił jednak wypłaty na rzecz powoda jakiegokolwiek świadczenia z tego tytułu.

(bezsporne, wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 6)

Zderzenie pojazdów miało charakter tarczyowy. Z przeprowadzonej analizy przedmiotowego zdarzenia wynika, że w jego trakcie kierujący V. miał tendencję do przemieszczania się do przodu pojazdu i w jego prawą stronę. Czas trwania istotnego przyspieszenia poprzecznego oraz jego wartości wykluczają, aby kierujący w wyniku zderzenia uderzył w lewą boczną szybę i lewy słupek B.

W trakcie zdarzenia nie wystąpiły opóźnienia mogące doprowadzić do zadziałania na kierującego V. sił prowadzących do powstania u niego obrażeń. Wniosek ten dotyczy osób w pełni sprawnych.

(dowód: zeznania świadka A. P. k. 74-75; pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego T. S. k. 107-115 w zw. z k. 195; przesłuchanie powoda k. 73 v.-74 w zw. z k. 195-196)

J. S. przewlekle choruje z powodu zwyrodnieniowego zapalenia stawów kręgosłupa objawiającego się znacznymi zmianami zwyrodnieniowymi w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa, zaburzeniami postawy z przymusowym ustawieniem głowy, drętwieniem rąk, osłabieniem siły mięśniowej i bólem kręgosłupa (odnotowanymi już w 2007 roku i latach kolejnych). Powód kilkakrotnie ulegał różnego rodzaju wypadkom w tym w 2004 i 2006 był uczestnikiem wypadków drogowych z rozpoznaniem wstrząśnieniem mózgu a nawet cerebrastenii pourazowej (2007).

W dniu 28 października 2011 roku J. S. po raz kolejny uległ wypadkowi drogowemu, w wyniku którego rozpoznano u niego „uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu, powierzchowny uraz kręgosłupa szyjnego”. W badaniach klinicznym ani dodatkowych nie stwierdzono lub nie odnotowano żadnych obrażeń ani innych obiektywnych objawów urazu. Najprawdopodobniej ze względu na zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinku szyjnym i nasilone przewlekle zmiany chorobowe zalecono pokrzywdzonemu noszenie kołnierza ortopedycznego (na zakup, którego, zlecenie wydano prawie dwa tygodnie po zdarzeniu). Po przedmiotowym zdarzeniu utrzymywały się dysfunkcje kręgosłupa szyjnego oraz jego dolegliwości bólowe podobne do tych, które były odnotowywane już przed przedmiotowym wypadkiem. Wobec powyższego nie można u J. S. wskazać konkretnych obiektywnych skutków zdarzenia z dnia 28 października 2011 roku pod postacią obrażeń ciała lub obiektywnych nie występujących przed wypadkiem skutków czynnościowych zdarzenia.

Natomiast nie da się ani wykluczyć ani potwierdzić, a tym bardziej ocenić liczbowo czy po zdarzeniu doszło do nasilenia się objawów, głównie bólowych, ze strony wcześniej zmienionego chorobowo kręgosłupa.

Co do ewentualnego urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu to trudno jest zweryfikować to rozpoznanie, ponieważ w dokumentacji medycznej nie odnotowano żadnego obrażenia głowy, nie odnotowano żadnych obiektywnych objawów wstrząśnienia mózgu, nie zastosowano adekwatnego do rozpoznania leczenia. Również w świetle szczegółowych zeznań wydaje się wątpliwe, czy w wyniku zdarzenia doszło u powoda do utraty przytomności, a na pewno nie doszło u niego do niepamięci okresu zdarzenia.

Nie można jednak wykluczyć, że nawet przy tego typu zdarzeniu drogowym mogło dojść do nagłego przemieszczenia się, nawet niewielkiego głowy wobec tułowia na wysokości odcinka szyjnego kręgosłupa, co mogłoby nasilić dolegliwości bólowe w zakresie bardzo zmienionego chorobowo narządu. Natomiast gdyby uczestnikiem kolizji była osoba bez przewlekłych bardzo nasilonych zmian chorobowych w odcinku szyjnym kręgosłupa to prawdopodobnie przedmiotowy wypadek nie skutkowałby żadnymi dolegliwościami ze strony tego narządu.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego specjalisty medycyny sądowej P. B. k. 121-125)

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 28 października 2011 r. powód doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego z prawdopodobną krótkotrwałą utratą przytomności. Bezpośrednio po zdarzeniu był badany w (...) szpitala w Z.. Nie opisano zmian pourazowych. Powód nie wyraził zgodny na leczenie szpitalne. Od 08 listopada 2011 r. był leczony w (...). Opisano bóle kręgosłupa szyjnego. Wydano wniosek na kołnierz ortopedyczny. Od dnia 10 stycznia 2012 r. był leczony w Poradni Neurologicznej szpitala MSWiA w Ł.. Opisano bóle głowy, bóle kręgosłupa szyjnego, drętwienie i osłabienie uścisku prawej ręki. Badaniem stwierdzono wyraźne ograniczenie funkcji kręgosłupa szyjnego. W badaniu KT kręgosłupa szyjnego z dnia 16 marca 2012 r. opisano obniżenie krążków międzykręgowych C4/C5 i C5/C6, tylną centralną pjm C6/C7, zmiany zwyrodnieniowe trzonów kręgow i drobne zwapnienia w więzadła przednim podłużnym. Po badaniu neurologicznym w dniu 4 kwietnia 2012 r. opisano zespół bólowy szyjny, nadal dyskretny niedowład prawostronny, wyraźny ubytek funkcji całego kręgosłupa. W badaniu KT głowy z dnia 28 października 2012 r. opisano niewielkie ognisko poniedokrwiennie w strukturach centralnych lewej półkuli mózgu. (...) to opisywano również w badaniu KT głowy z dnia 07 stycznia 2004 r. W dniu 18 października 2012 r. doznał złamania obu gałęzi lewej kości łonowej. Opisano subiektywne osłabienie sprawności prawej kończyny górnej. W badaniu (...) głowy z dnia 1 marca 2013 r. stwierdzono ognisko poniedokrwiennie. Od wizyty w dniu 26 listopada 2013 r. opisywano bóle kręgosłupa lędźwiowego. Nadal zgłaszał bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa na całej długości. Obecnie powód skarży się na bóle głowy o charakterze pulsującym, głównie w lewej okolicy ciemieniowej, zawroty głowy. Z tego powodu był leczony w Klinice (...) w Ł. w okresie 07-09 kwietnia 2015 r. Rozpoznano przewlekłe pourazowe bóle i zawroty głowy. Po włączeniu do leczenia topiramatu uzyskano złagodzenie dolegliwości.

Po przebytych urazach był leczony z powodu przewlekłych bólów i zawrotów głowy. Objawy o takim charakterze mogą powodować 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda orzecanego „per analogiam” zgodnie z pkt 10 a Załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania (Dz.U.2002.234.1974 ze zm.)- zwanego dalej (...)

Uszczerbek został pomniejszony w stosunku do wartości minimalnej dla pkt 10 a Załącznika ponieważ na powstawanie bólów i zawrotów głowy istotny wpływ mają również zmiany naczyniowe w mózgu oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego.

Po przebytych urazach kręgosłupa szyjnego nie opisywano objawów powikłań korzeniowych. Brak jest więc podstaw do orzekania uszczerbku zgodnie z pkt 94a Załącznika. Opisywano subiektywne objawy ograniczenia sprawności prawej dłoni, które mogą być skutkiem uwidocznionego już w 2004 r. ogniska niedokrwiennego w lewej półkuli mózgu.

Nasilenie cierpienia fizycznego powoda po urazie można ocenić jako umiarkowane w okresie do około 6 miesięcy po urazie.

Z przyczyn neurologicznych po urazie w dniu 28 października 2011 r. powód nie wymagał pomocy i opieki innych osób w celu zaspokajania swoich potrzeb życiowych.

Koszt leczenia wnioskodawcy jest niemożliwy do oceny, ponieważ po konsultacjach neurologicznych nie wpisywano nazw stosowanych leków w okresie bezpośrednio po urazie. Koszt leczenia przeciwbólowego można szacunkowo ocenić na sumę do 30 zł w skali miesiąca w okresie do 6 miesięcy po urazie. Koszt stosowania tych leków po tym okresie do daty przyjęcia do Kliniki (...) w Ł. można ocenić na sumę do kilkunastu złotych w skali miesiąca. Biegły przy tym brał pod uwagę, że u powoda od 2014 r. stosowano leki przeciwbólowe z powodu bólu kręgosłupa lędźwiowego. Nie można ocenić kosztów leczenia topiramatem. Lek włączono w kwietniu 2015 r. Nie wiadomo jak długo będzie stosowany.

Brak jest danych, że u powoda stosowano leki typowe dla leczenia zawrotów głowy. Brak jest danych, że powód był rehabilitowany z przyczyn neurologicznych.

Rokowanie powoda oceniane przez neurologa odnośnie bólów głowy jest dość dobre. Zgodnie z wpisem w karcie Kliniki (...) w Ł. został wypisany z poprawą.

(dowód: przesłuchanie powoda k. 73 v.-74 w zw. z k. 195-196; dokumentacja medyczna k. 7, 44, 58-71,78-96, 140-148; opinia biegłego specjalisty neurologa J. Z. k. 137-139)

Z punktu widzenia ortopedycznego wypadek w dniu 28 października 2011r. nie spowodował u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu. Stwierdzone znaczne upośledzenie funkcji kręgosłupa w odcinku szyjnym wynika ze schorzenia samoistnego tj. zeszywniającego zapalenia stawów kręgosłupa. Schorzenie zeszywnienia jest związane z chorobą samoistną, a nie z przebyłym urazem. Przebyty uraz kręgosłupa w dniu 28 października 2011 r. mógł nasilić dolegliwości bólowe.

Rozmiar cierpień fizycznych jest osobistym odczuciem pacjenta jednak tym przypadku można przyjąć z dużą dozą prawdopodobieństwa, iż w początkowym okresie po wypadku mogły być one stopnia średniego następnie zmniejszając się.

Skutki wypadku mogły powodować konieczność pomocy osób trzecich w wymiarze jednej godziny dziennie przez okres 2-3 tygodni.

Rokowania odnośnie stanu zdrowia powodowa związanego ze skutkami wypadku w dniu 28 października 2011 r. są dobre, natomiast stwierdzone obecnie znaczne upośledzenie funkcji kręgosłupa w odcinku szyjnym spowodowane są chorobą samoistną.

(dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty chirurgii urazowo – ortopedycznej M. S. k. 165-168 w zw. z k. 194)

Pozwany otrzymał odpisu pozwu z załącznikami w dniu 19 sierpnia 2015r.

(dowód doręczenia odpisu pozwu k. 29)

Sąd zważył co następuje:

Według art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

W sprawie bezspornym jest, że odpowiedzialność za skutki wypadku w dniu 28 października 2012 r. ponosi A. P., która w tamtym czasie korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Bezsporne były także okoliczności wypadku. Pozwany kwestionował jednak, aby w ustalonych wyżej okolicznościach powód doznał jakiegokolwiek szkody na osobie, nadto kwestionował wysokość szkody.

Przepis art. 444 § 1 k.c. przewiduje, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast art. 445 § 1 k.c. pozwala w takich wypadkach na przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, czyli szkodę niemajątkową, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie

ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Wysokość zadośćuczynienia winna mieścić się w rozsądnych granicach –

z jednej strony winna rekompensować doznaną szkodę niemajątkową (przyznana kwota stanowi środek łagodzenia skutków naruszenia zdrowia) – z drugiej jednak winna także odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Stanowisko to nawiązuje do linii orzecznictwa zapoczątkowanej orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r. (OSP i KA 1966, poz. 92), w którym sformułowana została teza, że zadośćuczynienie powinno być umiarkowane (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 12.09.2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, publ. Lex 80272,

z 06.06.2003 r., sygn. akt IV CKN 213/01, publ. Lex 141396).

Bezspornie jest w sprawie, że przed wypadkiem powód miał schorzenia samoistne w postaci zmian naczyniowych w mózgu oraz zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego. Na podstawie opinii z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Sąd ustalił, że choć zderzenie to miało niegroźny przebieg (ujawnione w samochodach szkody miały charakter tarciowy) i u osoby w pełni sprawnej nie powinno doprowadzić do powstania obrażeń, to jednak ocenę skutków takiego zdarzenia u osoby dotkniętej chorobami samoistnymi biegły ten pozostawił biegłemu z zakresu medycyny sądowej. Ten z kolei przyznał, że w świetle posiadanego materiału dowodowego nie można wykluczyć, że nawet tego typu zdarzenie drogowe mogło doprowadzić do nagłego przemieszczenia się, nawet niewielkiego, głowy wobec tułowia na wysokości odcinka szyjnego kręgosłupa, co mogło nasilić dolegliwości bólowe w zakresie zmienionego chorobowo narządu. Biegły specjalista medycyny sądowej podzielił przy tym wnioski biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, że u uczestnika kolizji, który nie byłby dotknięty przewlekłymi bardzo nasilonymi zmianami chorobowym w odcinku szyjnym kręgosłupa, najprawdopodobniej przedmiotowy wypadek nie skutkowałby ze strony tego narządu żadnymi dolegliwościami.

Sąd ustalił, że w wyniku wypadku komunikacyjnego do którego doszło w dniu

28 października 2011 r. powód doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego z prawdopodobną krótkotrwałą utratą przytomności. Uwzględniając choroby samoistne powoda oraz jego uprzednie wypadki, na podstawie opinii biegłego w dziedzinie neurologii Sąd ustalił, że powód doznał 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Tak określony uszczerbek, obejmujący powstawanie bólów i zawrotów głowy, uwzględnia wpływ zmian naczyniowych w mózgu oraz zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego. Nasilenie cierpienia fizycznego powoda po urazie było umiarkowane i

trwało stosunkowo długo, bo przez okres około sześciu miesięcy po urazie. Skutki wypadku powodowały konieczność pomocy osób trzecich w okresie do 3 tygodni od zdarzenia.

Uwzględniając zarówno rodzaj i rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia, Sąd doszedł do przekonania, że należne powodowi zadośćuczynienie wynosi 4.000 zł.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie do § 2 tego przepisu, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Tu wyrównuje się koszty stałej opieki pielęgniarzkiej, odpowiedniego wyżywienia, koszty stałych konsultacji medycznych, dojazdów i leków. Przyznanie renty z tego tytułu nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Realność szkody, w postaci zwiększonych potrzeb, wyraża się w tym, że jej przyznanie nie uzasadnia sama utrata zdrowia i ewentualność poniesienia wydatków, ale rzeczywiste zwiększenie potrzeb powstałe w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 322 k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Ostatnio wskazany przepis pozwala na odstąpienie od ogólnej zasady potrzeby udowodnienia w sposób ścisły i dokładny elementów żądania wyrażających się w kategorii wysokości.

W zakresie zwiększonych potrzeb powód domagał się zapłaty kwoty 1100 zł z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Przyjmuje się, iż stosownie do art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty związane z osobą poszkodowanego – koszty leczenia w szerokim pojęciu, obejmującym także koszty pielęgnacji, jeżeli stan chorego tego wymaga. Natomiast okoliczność, kto wykonuje te obowiązki (pielęgniarka, czy też członek rodziny) jest z tego punktu widzenia obojętna. „Jest przecież rzeczą niewątpliwą, że w razie konieczności powód musiałby korzystać z pomocy osoby trzeciej, a koszty jej wynagrodzenia musiałyby być wliczone do kosztów leczenia” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.10.1973 r., sygn. akt II CR 365/73, publ. OSNC z 1974 r., Nr 9, poz. 147).

Sąd ustalił, w oparciu o opinię biegłego, że powód wymagał pomocy osób trzecich w ciągu trzech tygodni po wypadku w wymiarze jednej godziny. Przyjmując stawkę 9,50 zł za godzinę pomocy, powszechnie stosowaną w sprawach o odszkodowanie przy wyliczeniu kosztów pomocy osób trzecich (art. 228 § k.p.c.), należny powodowi z tego tytułu zwrot kosztów wynosi 199,50 zł (21 dni x 9,5 zł x 1 godzina).

W zakresie zwrotu kosztów leczenia Sąd ustalił, że przez 6 miesięcy po urazie koszty zakupu leków wynosiły 30 zł miesięcznie. Koszt stosowania tych leków po tym okresie można ocenić na sumę do kilkunastu złotych w skali miesiąca.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zasądził łącznie powodowi odszkodowanie w kwocie 400 złotych przyjmując, że koszt opieki osób trzecich to kwota 200 zł. i koszt zakupu leków to także kwota 200 zł.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania ma charakter zobowiązania bezterminowego. Jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowanego wobec dłużnika do spełnienia świadczenia.

Ponieważ powód nie wzywał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania w konkretnej wysokości przed wytoczeniem powództwa, odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dnia następnego pod dniem doręczenia pozwanemu odpisu pozwu tj. od dnia 20 sierpnia 2015r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I.1/,I.2/ oraz II. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę 1217zł składają się: kwota 1200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustalona według § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt I.3/ sentencji).

Powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości. W toku postępowania Skarb Państwa poniósł tymczasowo następujące koszty sądowe: 255 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 2346,43 zł tytułem wynagrodzenia biegłych (879,73 zł, 495 zł, 360,32 zł, 513,98 zł, 97,37 zł).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 220 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględniającej części powództwa (86%) oraz kwotę 2346,43 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie biegłych (pkt 4 sentencji).